

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSPA-140-17 (5)/11

Warszawa, 13 kwietnia 2011 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Przekazuję przyjęte przez Radę Ministrów **stanowisko** wobec senackiego projektu ustawy:

- **o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy (druk nr 3858).**

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Sprawiedliwości do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

(-) Donald Tusk

Stanowisko Rządu

do senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny skarbowy (druk Sejmu RP nr 3858)

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy (druk Sejmu RP nr 3858) zawiera propozycję nowelizacji przepisu art. 119 § 3 Kodeksu karnego skarbowego.

Wskazana norma prawa karnego skarbowego określa termin do wytoczenia powództwa przeciwko Skarbowi Państwa z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, które to powództwo przysługuje osobie roszczącej sobie prawo do przedmiotów objętych sądowym orzeczeniem przepadku, która nie zgłosiła interwencji w postępowaniu karnoskarbowym z przyczyn od siebie niezależnych.

Projektodawcy zakładają nowelizację przepisu art. 119 § 3 k.k.s. poprzez określenie końcowego, dziesięcioletniego terminu dla wytoczenia powództwa z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia liczonego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia przepadku przedmiotów.

Proponowana nowelizacja jest zasadna i wynika bezpośrednio z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 maja 2010 r. (sygn. akt SK 50/08), w którym Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją art. 119 § 3 k.k.s. w zakresie, w jakim przewidywał on dwuletni termin do wytoczenia powództwa o roszczenie przewidziane w art. 119 § 2 k.k.s. liczony od daty uprawomocnienia się orzeczenia o przepadku przedmiotów. Warto zaznaczyć, że powołany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego jest tzw. wyrokiem zakresowym, którego skutkiem nie jest utrata mocy wiążącej całego zakwestionowanego przepisu, a jedynie tej jego części, która przewidywała dwuletni termin liczony od daty uprawomocnienia się orzeczenia o przepadku przedmiotów do wytoczenia powództwa o roszczenie przewidziane w art. 119 § 2 k.k.s. W pozostałym zakresie przepis zachował moc obowiązującą.

Podstawą dla stwierdzenia niekonstytucyjności przepisu art. 119 § 3 k.k.s. w zakresie w jakim przewidywał on dwuletni termin do wytoczenia powództwa o roszczenie przewidziane w art. 119 § 2 k.k.s., liczony od daty uprawomocnienia się orzeczenia o przepadku przedmiotów, było ustalenie Trybunału Konstytucyjnego, że taka formuła zaskarżonego przepisu może powodować sytuacje, w których osoba uprawniona do przedmiotu podlegającego przepadkowi pomimo wykazywania się wymaganą starannością we własnych sprawach dowiaduje się o przysługującym jej roszczeniu z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia już po upływie terminu do jego zgłoszenia, czego skutkiem jest wygaśnięcie roszczenia. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że brak jest wystarczających argumentów natury aksjologicznej, które uzasadniałyby tego rodzaju ograniczenie prawa podkreślając, że istota przedawnienia roszczeń majątkowych powinna być wiązana jedynie z sytuacją, w której wystąpiły realne możliwości jej dochodzenia. Trybunał podkreślił, że z punktu widzenia podstawowych zasad sprawiedliwości i zasad prawidłowej legislacji nie może być utrzymywany w systemie mechanizm prowadzący *de facto* do kreacji pozornego prawa majątkowego, czyli prawa, które powstając staje się od razu nieskuteczne.

Proponowana nowelizacja uwzględnia zapatrywania prawne, które legły u podstaw wskazanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Należy jednocześnie stwierdzić, że wprowadzenie przez projektodawców dziesięcioletniego terminu prekluzyjnego do wytoczenia wobec Skarbu Państwa powództwa z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia jest w pełni uzasadnione. Termin ten bowiem z jednej strony jest dostatecznie długi z punktu widzenia możliwości powzięcia informacji przez osoby uprawnione, dokładające należytej staranności w prowadzeniu własnych spraw, o orzeczonym przepadku przedmiotów, co do których zgłaszają one roszczenia majątkowe, z drugiej strony wprowadzenie tego terminu ma tę zasadniczą zaletę, że określa w sposób precyzyjny cenzus czasowy dochodzenia roszczeń, po upływie którego roszczenia te wygasają, tym

samym pełniąc niezbędną funkcję zabezpieczającą interesy fiskalne państwa. Ta ostatnia wartość została dostrzeżona przez Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu powołanego wyroku jako aksjologiczna podstawa dla wprowadzenia do systemu prawnego terminu wygaśnięcia roszczenia wobec Skarbu Państwa z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, która jednak nie może uzasadniać zniesienia istoty praw majątkowych. Stąd też wprowadzenie terminu dziesięcioletniego dla wytoczenia powództwa wobec Skarbu Państwa z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia czyni zadość konieczności stworzenia rzeczywistej możliwości dochodzenia roszczeń, pełniąc jednocześnie funkcję ochronną interesów fiskalnych Skarbu Państwa przed ewentualnymi roszczeniami zgłaszanymi po upływie tego terminu.

Należy jednocześnie nadmienić, że w punkcie 4 uzasadnienia projektu wystąpił błąd polegający na wskazaniu, że w czasie drugiego czytania uwzględniono propozycję Ministra Sprawiedliwości by 10 – letni termin przedawnienia zamienić na 10 – letni termin zawity, podczas gdy postulat Ministra Sprawiedliwości dotyczył wprowadzenia 10 – letniego terminu prekluzyjnego, który faktycznie został wprowadzony do projektu ustawy.

Biorąc pod uwagę powyżej przedstawione argumenty Rada Ministrów rekomenduje projekt do dalszych prac legislacyjnych.